

Arrest

nr. 306 454 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Jij, B.S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op [...] januari 2007 in het dorp Shinkorak in het district Shegal in de Afghaanse provincie Kunar. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je twee broers en vijf zussen. Je volgde religieuze lessen in de madrassa en werkte daarnaast in de plaatselijke bazaar als kleermaker.

Je vader was werkzaam als kok in het districtshuis van Shigal. Hij werkte er in dienstverband van de Afghaanse lokale politie en bereidde voedsel voor dat daarna werd rondgebracht naar verschillende districten in Kunar. De taliban waren op de hoogte gekomen van zijn werkzaamheden en waren hier niet mee gediend. Ze stuurden een dreigbrief naar je vader via de imam van je dorp. Hierin stond te lezen dat hij moest stoppen

met zijn werkzaamheden en dat ze jou zouden ontvoeren om zo druk te zetten op je vader. Hierna kwamen de taliban naar je huis om te vragen naar je vader. Dit gebeurde ergens aan het einde van het jaar 2020.

Ergens in de vijfde of zesde maand van 2021 begon ook daesh jou te viseren. Ze kwamen naar je huis om je te komen halen voor rekrutering, echter kon je moeder je tijdig verstoppen onder de lakens. Je vader kwam naar huis en achtte de veiligheidssituatie niet meer veilig voor jullie. Twee dagen later trokken jullie naar je tante, waar je twee of drie dagen verbleef vooraleer Afghanistan te verlaten met je hele gezin.

Aan de grens met Iran raakte je de rest van je gezin kwijt. Zij werden gerepatrieerd naar Afghanistan. Op heden leven zij ondergedoken in je dorp bij verschillende familieleden. Jij reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je daags voor je verzoek om internationale bescherming aankwam. Op 14 januari 2022 diende je een verzoek in. Op 4 november 2021 werd je vingerafdrukken genomen in Bulgarije en op 28 december 2021 in Oostenrijk.

Je verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar je zowel de taliban als daesh vreest. Daarnaast kan je niet terugkeren naar je land van herkomst omdat je bij terugkeer als ongelovige zal worden beschouwd omdat je foto's op je facebookaccount plaatste van jou tijdens schooluitstapjes, waaronder naar Walibi. Ook heb je een andere kledingstijl aangenomen, je draagt hier broeken, en ook dat zal niet in goede aarden vallen.

Ter staving van je verzoek legde je volgende documenten neer: kopieën van de taskara's en paspoorten van je ouders, kopieën omtrent het werk dat je vader deed en enkele schoolrapporten van het onderwijs dat je hier in België volgt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die je zou hebben gekend en niet in het minst omdat je hier zeer uiteenlopende verklaringen over aflegt. Zo verklaarde je bij aankomst in België problemen te hebben gekend met de taliban, maar maakte je geen enkele melding als zou je problemen hebben gekend met daesh (minderjarigenfiche, pagina 4). Bij je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte je dan weer geen enkele melding als zouden de taliban een dreigbrief naar jullie hebben gestuurd, laat staan dat je melding maakte dat je met hen problemen hebt gekend (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Hiermee geconfronteerd, stel je dat je vertelde met beiden problemen te hebben gekend (CGVS, p.18). Dit is geen afdoende verklaring, gezien dit duidelijk niet kan blijken uit je verklaringen, die volgens jou bovendien ook herlezen zijn geweest (CGVS, p.18). Dat je deze problemen met de taliban geheel onvermeld liet tijdens je interview bij de DVZ doet zeer ernstig afbreuk aan het geloof in je beweerde problemen.

Verder wijst het CGVS op het wel erg onlogische karakter van de problemen die je verklaart te hebben gekend. Je beweert dat op een dag de taliban een dreigbrief aan de imam van de moskee bezorgden, die hem op zijn beurt aan jouw familie overhandigde, waarin stond dat jouw vader moest stoppen met zijn werk

en dat ze jou zouden ontvoeren om druk te zetten op je vader (CGVS, p.16). Dat de taliban je hierover zouden inlichten, en je niet onmiddellijk zouden komen halen, is geenszins logisch te noemen. Op die manier kon je wel heel gemakkelijk op de vlucht slaan. Mogelijks nog onlogischer is dat je dat niet zou gedaan hebben, zelfs niet toen de taliban daarna naar jouw huis zouden zijn gekomen. Ze kwamen volgens jou aan het einde van het jaar 2020 en in de vijfde of de zesde maand van 2021, toen daesh ook naar jou huis zou zijn gekomen, woonde je daar nog steeds (CGVS, p.16 & 17). Dat je niet op de vlucht zou slaan na dergelijke bedreigingen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Ook het gedrag van je vader strookt geenszins met het gedrag van iemand in dergelijke positie, hij bleef volgens jou nog naar huis komen (CGVS, p.19). Gezien de taliban ook hem op het spoor waren is dit absoluut niet logisch te noemen. Dat de taliban het bovendien bij één bezoek zouden houden is niet bepaald doortastend en opnieuw zeer onlogisch te noemen, indien ze daadwerkelijk naar jou en je vader op zoek zouden zijn geweest..

Bovendien zouden de taliban naar jouw huis zijn gekomen maar namen ze jou niet mee, ondanks hun waarschuwingen. Jij zou volgens je verklaringen nochtans thuis zijn geweest (CGVS, p.18). Gevraagd of ze dan het huis binnenkwamen, antwoord je van niet (CGVS, p.17 & 18). Dit slaat opnieuw nergens op. Gevraagd of ze aan jouw moeder dan niet naar jou vroegen, antwoord je van wel maar kan je opmerkelijk genoeg niet zeggen wat jouw moeder tegen hen zei over waar je je bevond. Je zou haar die vraag niet eens gesteld hebben (CGVS, p.18). Dit antwoord verbaast ten zeerste. Men moge verwachten dat je deze wel zeer essentiële vraag wel degelijk aan je moeder stelt, indien waargebeurd. Wat evenzeer verbaast is dat je niet eens kan zeggen hoeveel leden van de taliban hier gestaan zouden hebben, je stelt dat je moeder de deur ging opendoen maar jij binnen zat en je moeder je dat niet vertelde omdat je nog te jong was (CGVS, p.18). Het is geheel onlogisch dat je moeder dergelijke informatie zou achterhouden. Verder kan je ook niet zeggen of collega's van je vader die bij hem in de keuken stonden ook dreigbrieven van de taliban zouden gehad hebben (CGVS, p.21). Andermaal is dit geenszins een detail te noemen.

Ook de problemen met daesh komen niet logisch over. Zo verklaar je dat daesh bij jullie op bezoek kwamen op zoek naar jou en dat je kon ontkomen door je in de lakens te verstoppen. Drie dagen nadien zouden jij en je familie verhuisd zijn naar het huis van je tante (CGVS, p.16 & 19). Vooreerst wordt opgemerkt dat het vrij tot zeer onwaarschijnlijk is dat daesh jouw huis zouden binnenvallen en het doorzoeken om jou te vinden, maar dat jij uit hun handen kan blijven door simpelweg jezelf in de lakens te verstoppen. Verder is het opnieuw zeer onlogisch dat jij en je familie nog drie dagen thuis zouden blijven wonen. Dit lijkt een volstrekt onnodig risico om te nemen met het oog op een mogelijke terugkeer van daesh. Men moge daarentegen verwachten dat jullie onmiddellijk na dergelijke dreiging het huis verlaten. Dient daarenboven nog te worden opgemerkt dat je ook geen enkel idee hebt met hoeveel personen daesh kwamen toen ze jouw huis binnenkwam, wederom geen detail te noemen (CGVS, p.19).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die jij en je vader zouden hebben gekend.

Verder uit het CGVS ook de nodige twijfels omtrent de beweerde werkzaamheden van jouw vader en opnieuw wordt gewezen op je wel erg beperkte kennis. Je beweert dat hij voor de lokale politie werkzaam was, hij werkte als kok in het districtshuis. Het eten uit de keuken waar je vader werkte werd dan naar lokale politie in andere districten vervoerd (CGVS, p.7). De personen die het eten zouden rondgebracht hebben kan je niet bij naam noemen. Je denkt dat je vader met vier of vijf andere personen in de keuken stond, maar ook van zijn directe collega's kan je geen enkele naam opgeven. Voor hoeveel personen je vader dan gekookt zou hebben is voor jou ook een raadsel (CGVS, p.7 & 8). Dat je dergelijke essentiële zaken niet zou weten doet een eerste keer twifelen aan je verklaringen. Verder gevraagd of er dan ook eten geleverd werd aan controleposten zelf, waar lokale politie volgens jou ook actief zijn, moet je opvallend genoeg het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.3 & 9).

Hoelang je vader hier als kok zou hebben gewerkt of wanneer hij hier begon weet je ook niet te zeggen (CGVS, p.9). Of hij een opleiding volgde bij de lokale politie weet je evenmin en ook de vraag of hij als kok een bijkomende opleiding heeft gevolgd moet je antwoorden dat dat best zou kunnen maar dat je het niet weet (CGVS, p.9 & 10). Opvallend genoeg kan je ook niet zeggen of je vader ooit nog iets anders zou gedaan hebben bij de lokale politie en evenmin kan je zeggen of hij ooit de vraag stelde aan zijn overste om iets anders te kunnen gaan doen (CGVS, p.10). Of hij ooit zou hebben moeten deelnemen aan gevechten is voor jou ook niet gekend noch kan je zeggen of hij ooit zijn wapen moest gebruiken (CGVS, p.10 & 11). Hoeveel je vader zou verdiend hebben is voor jou ook een vreemd gegeven (CGVS, p.11). Dat je al deze zaken, bezwaarlijk details te noemen, niet weet maakt het zeer moeilijk om zijn werkzaamheden voor waar aan te nemen.

Ook de documenten die je neerlegt roepen de nodige vraagtekens op. Je legt een 'getuigschrift' van je vader neer, hoewel je eerder niet kon zeggen of hij ooit een opleiding volgde, maar kan absoluut niet zeggen wanneer hij deze opleiding zou gevolgd hebben. Je weet alleen dat dit van 'lang geleden' is. Na vertaling blijkt de opleiding nochtans te hebben geduurd van de 24ste van de zesde maand tot de 24ste van de zevende maand van 1398, wat overeenkomt met 15 september 2019 tot 16 oktober 2019, wat allermist 'lang geleden' te noemen is (CGVS, p.12). Verder leg je een badge neer die van je vader zou zijn en stel je dat hij er meerdere heeft ontvangen, maar kan je absoluut niet zeggen of dit de eerste badge was die je vader ooit ontving (CGVS, p.12 & 13). Je kennis omtrent deze documenten overtuigt niet, wel integendeel.

Bovendien wordt jou gevraagd hoe je aan deze documenten raakte waarop je stelt dat je contact had met je vader die ze dan thuis is gaan zoeken (CGVS, p.13 & 14). Vooreerst wordt opgemerkt dat het opmerkelijk is dat je vader nog het risico zou nemen om naar jullie huis te gaan, gezien je verklaring dat hij gezocht wordt door de taliban. Daarnaast wordt opgemerkt dat je je hiermee tegenspreekt, gezien je eerder verklaarde geen rechtstreeks contact te hebben gehad met je familie (CGVS, p.5 & 6). Wat evenzeer verbaast is je verklaring dat er nog meerdere documenten waren maar dat je vader deze verbrandde omdat men na de machtsovername mensen opspoorde die voor de overheid werkten (CGVS, p.13 & 14). Deze verklaringen verbazen omdat je enerzijds beweert dat de taliban reeds op de hoogte waren van zijn werk en anderzijds omdat men dan moge verwachten dat hij dan alle documenten zou verbrand hebben. Bovendien kan je absoluut niet zeggen waar in huis je vader deze documenten dan nog zou hebben teruggevonden (CGVS, p.13 & 14).

Concluderend kan het CGVS geen geloof hechten aan jouw verklaringen omtrent de werkzaamheden van je vader.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs moest hieraan enig geloof gehecht worden, quod non, dit voor jou nog steeds niet tot een internationaal beschermingsstatuut zou leiden. Uit de beschikbare informatie (<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Hoewel jij verklaart dat je vader problemen kreeg met de taliban, werd hierboven opgemerkt dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over problemen die je vader zou hebben gekend, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw situatie betreft kan worden opgemerkt dat, indien wel geloofwaardig, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid verklaart te zijn van een vroeger lid van het ANSF, hetgeen je aldus niet aannemelijk maakt, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Concluderend kan evenmin geloof gehecht worden aan de werkzaamheden van je vader en zelfs moest het

CGVS van mening zijn dat je verklaringen hieromtrent wel aannemelijk waren geweest, zou dit voor jou actueel geen risico op vervolging met zich meebrengen.

Je haalt verder aan dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat je daar als ongelovige zal worden beschouwd omdat je hier foto's van schooluitstappen, waarop je te zien bent met leerkrachten en andere jongens, op je facebookprofiel hebt gepost (CGVS, p.15). Het is volstrekt onduidelijk waarom dit voor jou een probleem zou opleveren bij terugkeer naar je land van herkomst, hetgeen jij ook nalaat in concreto toe te lichten. Gevraagd waarom het een probleem zou vormen dat deze foto's op je facebook staan, herhaalt je louter dat je vluchtte voor je problemen en herhaalt je ook dat je foto's op je facebook plaatste en je daarom zal vermoord worden (CGVS, p.15). Concluderend brengt dit geenszins een nood aan internationale bescherming met zich mee. Verder gevraagd waarom ze jou, bovendien nog steeds een praktiserend moslim die meedoet aan de ramadan (CGVS, p.2), als ongelovige zouden beschouwen stel je dat je hier de kledingstijl hebt aangenomen, je draagt nu broeken (CGVS, p.15). Ook dit rechtvaardigt geen internationale bescherming. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het dragen van een broek deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er concluderend niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Tot slot haal je aan dat je zussen niet naar school kunnen gaan (CGVS, p.15). Het CGVS merkt op, hoe betreurenswaardig ook, dat dit voor jou actueel geen probleem zal opleveren bij terugkeer aangezien Afghaanse jongens wel degelijk nog toegang tot scholing hebben.

Je voogd haalt op het einde van het onderhoud nog aan dat er in je land van herkomst vele aanslagen zijn en er geen democratie is, zo moeten vrouwen boerka's dragen en doet de zedenpolitie publiekelijk uitspraken. Daarnaast zouden er geen directe vluchten naar Afghanistan zijn en de buurlanden zouden de toegang voor Afghanen ook weigeren. Je voogd haalt ook nog aan dat je goed geïntegreerd bent en dus minstens de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen (CGVS, p.21 & 22). Vooreerst wordt opgemerkt dat de veiligheidssituatie hieronder wordt besproken en dient hieruit te blijken dat deze actueel geen nood aan internationale bescherming met zich meebrengt. Wat betreft het gebrek aan democratie en het dragen van boerka's, ziet het CGVS niet in waarom dit voor jou problemen zal opleveren bij terugkeer. Betreffende het mogelijks gebrek aan rechtstreekse vluchten, is het volstrekt onduidelijk waarom jij bij een (vrijwillige) terugkeer geen onrechtstreekse vlucht, met ergens een overstap, zou kunnen maken om terug te keren naar je land van herkomst. Indien je van mening bent, tot slot, dat je integratie een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, je u hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden (9bis).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Naast de hierboven gemaakte vaststellingen omtrent de documenten van het werk van je vader, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten je relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Hetzelfde gaat op voor de kopieën van de taskara's en paspoorten die van je ouders zouden zijn. Je schoolrapporten hier in België, tot slot, leveren geen enkel bewijs voor de problemen die je verklaart te hebben gekend in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan**

Country Focus van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf.

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in

het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging je naar de madrassa en werkte je in een naaiatelier. Verder verblijven ook je ouders zich nog in je geboortedorp. Je hebt aldus een netwerk in Afghanistan. Bovenstaande doet concluderen dat niet kan worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden en van artikelen 14 en 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"A. De status van het kind en de gevolgen daarvan

A.1. Het kind en het rekening houden met zijn kwetsbaarheid gedurende het verhoor en in het kader van de beslissing.

De jonge leeftijd van verzoeker vereist bijzondere voorzichtigheid bij de behandeling van haar asielverzoek in het algemeen, en haar verklaringen in het bijzonder.

[theoretische uiteenzetting]

Dat er naast deze kwetsbaarheid in verband met de leeftijd van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid bestaat in verband met zijn psychologische gezondheidstoestand.

Dat tegenpartij op de hoogte is van deze grote kwetsbaarheid van verzoeker.

Dat verzoeker zich bovendien zich hierover herhaaldelijk heeft uitgesproken.

Dat evenwel moet worden vastgesteld dat voor de twee verhoren van verzoeker geen specifieke maatregelen werden genomen.

Dat de enige door tegenpartij voorgestelde maatregel bestond in het nemen van een pauze op zijn verzoek.

Dat er duidelijk geen adequate maatregel werd genomen.

Dat het verhoor van verzoeker duidelijk niet onder de vereiste adequate omstandigheden heeft plaatsgevonden.

Dat geen enkele vertrouwenspersoon, zoals een psycholoog aangewezen door verzoeker, hem kon begeleiden.

Dat alleen deze maatregel verzoeker de nodige verlichting had kunnen brengen.

Dat tegenpartij op de hoogte was van het trauma van verzoeker, dat verband hield met zijn verleden.

Dat de tegenpartij verzoeker uitdrukkelijk vragen heeft gesteld over dit verleden. Dat tegenpartij dus moet hebben geweten dat dergelijke vragen verzoeker tot een dergelijke "crisisreactie" zouden brengen.

Dat het vaststaat dat indien tegenpartij de moeite had genomen om stappen te ondernemen om verzoeker onder adequate omstandigheden te horen, er geen flagrante tegenstrijdigheden zouden zijn geweest over zulke kleine punten als het vertrek van verzoeker en het feit dat zijn vader daarna al dan niet naar het dorp was teruggekeerd.

Dat dergelijke overwegingen duidelijk ondergeschikt zijn aan het relaas van verzoeker en zijn angsten, maar aantonen dat hij ten tijde van zijn verhoor niet over het nodige toezicht beschikte.

Dat tegenpartij echter onvoldoende toezicht heeft gehouden op de twee verhoren van verzoeker.

Dat artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 stelt dat : [...]

Dat vastgesteld dient te worden dat tegenpartij de moeite niet nam om een psycholoog of een geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke de specifieke procedurele noden van verzoeker zijn.

Dat een dergelijke maatregel nochtans ongetwijfeld aan tegenpartij kon toestaan het voorschrift van artikel 48/9, §4 van wet van 15 december 1980 na te leven, dat stelt dat : [...]

Dat de bestreden beslissing de in het middel beoogde beschikkingen schendt, gezien tegenpartij niet alleen heeft nagelaten tot een onderzoek over te gaan om de specifieke procedurele noden van verzoeker te kennen, zonder haar beslissing te motiveren, maar dat zij bovendien geen enkele gepaste maatregel nam om deze procedurele noden tegemoet te komen.

Dat de in het middel beoogde beschikkingen kennelijk geschonden zijn.

A.2. De beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan

[theoretische uiteenzetting]

Nochtans, in geval van terugkeer in Afghanistan, zal verzoeker verschillende fundamentele rechten beperkt zien :

- Verplichte aangepaste kledij
- Verplichte baart
- Verplichting zijn haar, zoals gewenst, te laten knippen
- Verbod naar muziek te luisteren
- Beperking van de scholing (bv. heeft een jonge NBMV uitgelegd dat hij geen geschiedenis noch aardrijkskunde lessen zou hebben, hoewel hij deze in België kon volgen)
- Beperking in de omgang met andere kinderen (o.a. met meisjes)
- Verplichting zijn godsdienstplichten te vervullen
- Beperking van de vrijheid van meningsuiting
- enz.

[theoretische uiteenzetting]

B. De persoonlijke geschiedenis van verzoeker en de analyse van het CGVS

— Eerste tak : De verklaringen aan de DV

Overwegende dat tegenpartij verzoeker verwijt dat hij tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat hij ook problemen had met DAESH en dat hij een dreigbrief van de Taliban had ontvangen.

Dat een dergelijk verwijt het mogelijk maakt om te stellen dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met, zoals vermeld in het vorige punt, de kwetsbaarheid van verzoeker, een jonge NBMV, en de moeilijkheid van zijn hoorzitting bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoeker snel moest handelen en kort zijn vrees voor vervolging bij terugkeer moest toelichten.

Dat hij daarom kort inging op zijn problemen met de Taliban, die hem het belangrijkste leken, zonder DAESH te noemen.

Dat het voor een jongere met een bijzonder traumatisch verleden gemakkelijk te begrijpen is dat het niet gemakkelijk is om haar verleden, een traumatisch element, zo gemakkelijk weer op te rakelen.

Dat tegenpartij hier echter niet in geïnteresseerd is en verzoeker een gebrek aan precisie verwijt.

Dat dergelijke verklaringen duidelijk geen rekening houden met de realiteit van het profiel van verzoeker en zijn kwetsbaarheden.

Dat hem niet kan worden verweten dat hij deze elementen tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld.

Dat voor zover tegenpartij dit toch doet, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

— Tweede tak : De dreigbrief

Tegenpartij stelt dat verzoeker via de imam een dreigbrief van de Taliban heeft ontvangen.

Dat tegenpartij dit niet logisch vindt, omdat het verzoeker de mogelijkheid geeft om desgewenst te vluchten.

Dat deze kwestie reeds meerdere malen aan de orde werd gesteld en in feite was gebaseerd op de wens om de Taliban te legitimeren, die een stabiele macht met een schijn van legitimiteit wilden vestigen.

Dat deze kwestie verband lijkt te houden met de oprichting van rechtbanken door de Taliban.

Dat een journalist in 2016 al uitlegde dat [...]

Dat het voor hen een manier is om controle en gezag uit te oefenen over de bevolking.

Dat het hen ook legitimiteit garandeert.

Dat deze oproeping de "opgeroepen" weliswaar de mogelijkheid biedt om het land te ontvluchten, maar dat dit een mager risico is gezien de macht en legitimiteit die het hen biedt in de ogen van de Afghaanse bevolking.

In het verslag van 2016 staat dat [...]

Dat deze informatie de informatie bevestigt die verzoeker tijdens zijn verhoor door de tegenpartij heeft gegeven en derhalve zijn geloofwaardigheid bevestigt.

Dat de dreigbrief tot doel heeft van verzoeker te verkrijgen dat hij hun wensen uitvoert zonder noodzakelijkerwijs gebruik te maken van geweld of dwang, waardoor de bevolking zich tegen hen zou kunnen keren.

Dat de verklaringen derhalve, anders dan tegenpartij in de bestreden beslissing stelt, gegrond blijken te zijn.

Dat voor zover in de bestreden beslissing het tegendeel wordt beweerd, deze de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Dat tegenpartij ook van mening is dat de reactie van verzoeker, door niet direct te vluchten en te wachten op de terugkeer van zijn vader, niet logisch is.

Dat tegenpartij opnieuw geen rekening lijkt te hebben gehouden met de leeftijd van verzoeker, 13 jaar ten tijde van de gebeurtenissen....

Dat dit bijzonder jong lijkt, en bijzonder jong om op eigen houtje te beslissen om zijn familie en zijn land te verlaten en in ballingschap te gaan.

Dat hetzelfde geldt wanneer tegenpartij verzoeker verwijt dat hij niet wist of andere collega's van zijn vader ook dergelijke dreigbrieven hadden ontvangen.

Dat het voor de hand ligt dat je als vader, zelfs als dit het geval zou zijn, niet met je 13-jarige zoon zou spreken om hem te beschermen.

Dat de verwijten van tegenpartij, hoewel ze misschien gepast zijn voor een volwassene, niet begrijpelijk zijn in het geval van een kind ...

Dat verbanning en vlucht naar België evenmin niet gebagatelliseerd mogen worden, zoals tegenpartij doet.

Dat het niet alleen een bijzonder gevaarlijke reis is, maar ook een bijzonder dure.

Dat de beslissing om een dergelijke reis te ondernemen niet alleen, of zelfs zonder nadenken en voorbereiding kan worden genomen.

Dat de bewering van tegenpartij los lijkt te staan van de realiteit en ervaring van een jonge minderjarige zoals eiser.

Dat hetzelfde kan worden gezegd van DAESH en de kritiek van tegenpartij. Dat tegenpartij verzoeker heeft bekritiseerd omdat hij nog 3 dagen in zijn huis is gebleven en niet onmiddellijk na hun bezoek is vertrokken.

Dat een dergelijke bewering geen rekening houdt met de hierboven uiteengezette elementen en ongegrond lijkt en losstaat van elke realiteit...

Dat voor zover het stelt dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn, het dus de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

— Derde tak : Het bezoek van de Taliban

Dat tegenpartij verder stelt dat verzoeker niet weet hoe hij moet antwoorden op de vraag wat zijn moeder tegen de Taliban heeft gezegd toen zij het huis wilden betreden.

Dat verzoeker deze vraag zeer duidelijk en nauwkeurig heeft beantwoord.

Dat hij verklaarde dat zijn moeder alleen met de Taliban had afgerekend omdat verzoeker te jong was.

Dat zij had geprobeerd hem te beschermen en hem niet in detail had uitgelegd wat er was gebeurd.

Dat verzoeker van zijn kant de gebeurtenissen van binnenuit had meegemaakt, ondergedoken.

Dat het daarom voor hem bijzonder moeilijk was om alle gebeurtenissen mee te maken en nauwkeurig te beschrijven.

Dat hetzelfde geldt voor het bezoek van DAESH.

Dat tegenpartij deze overwegingen wederom negeert en van eiser verwacht dat hij als volwassene, als directe getuige van de gebeurtenissen, reageert en een getrouwe weergave kan geven van alles wat er is gebeurd, quod non.

Dat de proceduregids van de UNHCR vereist dat tegenpartij zich tijdens het gehoor en de beoordeling van de vrees aanpast aan het profiel van elke asielaanvraag, quod non in dit geval.

Dat de bestreden beslissing, zodoende de in het middel beoogde beschikkingen of flagrante wijze schendt.

- Vierde tak : Het werk van de vader van verzoeker

Dat tegenpartij verzoeker verwijt dat hij geen informatie heeft kunnen verstrekken over het werk van zijn vader.

Dat verzoeker heeft verklaard dat hij kok was.

Dat hij probeerde zo goed mogelijk zijn beroep, zijn rol, enz. uit te leggen.

Dat tegenpartij echter heeft geprobeerd nadere uitleg te krijgen die verzoeker niet kon geven.

Dat wij deze Rechtsmacht slechts kunnen verwijzen naar hetgeen hiervoor is opgemerkt over de jonge leeftijd van verzoeker.

Dat de vragen die hem door tegenpartij zijn gesteld duidelijk ontoereikend zijn.

Dat verzoeker pas 13 jaar oud was toen hij vertrok.

Dat zijn vader wist dat het gevaarlijk was om in die tijd voor de autoriteiten te werken.

Dat hij uiteraard, om zijn kinderen te beschermen, de aard van zijn werkzaamheden niet in detail wou uitleggen.

Dat verzoeker van zijn kant niet alleen getracht heeft een volledig antwoord te geven op de hem gestelde vragen, maar ook documenten heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn stellingen.

Dat hij met name een getuigenis van zijn vader en een beroepspasje heeft ingediend.

Dat deze documenten, waarvan de echtheid door tegenpartij niet in twijfel is getrokken, de verklaringen van verzoeker lijken te bevestigen, met name wat het werk van zijn vader betreft.

Dat dit de geloofwaardigheid van verzoeker bevestigt en dus de aard van zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat zijn vader het risico heeft genomen om terug te gaan om dit document te halen, om zijn zoon te helpen, die op het belang van een dergelijk document heeft aangedrongen, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken hem had gevraagd te doen.

Dat het verontrustend is dat tegenpartij hem nu verwijten maakt over de inspanningen die hij zich heeft getroost om de geloofwaardigheid van zijn verhaal aan te tonen.

Dat deze documenten duidelijk authentiek zijn en de verklaringen van verzoeker bevestigen.

Dat de tegenpartij ze niet op grond van nevenoverwegingen terzijde kan schuiven en buiten beschouwing kan laten.

Dat uit de inspanningen van verzoeker integendeel zijn bereidheid blijkt om ter ondersteuning van zijn relaas alle bewijsstukken in te dienen waarover hij beschikt en die zijn vader niet heeft weggedaan uit vrees voor represailles indien iemand ze zou vinden.

Dat anders dan tegenpartij in de bestreden beslissing stelt, deze documenten dus de geloofwaardigheid van verzoeker vergroten.

Dat voor zover tegenpartij het tegendeel beweert, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

C. Verwestersing

Overwegende dat verzoeker vreest als ‘verwesterd beschouwd kan worden’ omdat hij al sinds twee jaren in België verblijft en Afghanistan in 2021 heeft verlaten. Overwegende dat verzoeker AFGHANISTAN bijna 2 jaar geleden verlaten heeft.

Dat hij zich in BELGIE heeft geïntegreerd en een westerse levensstijl heeft aangenomen.

Dat hij alleen al op die grond het risico loopt te worden vervolgd indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker heeft leren leven volgens onze gewoonten en levenswijze en zich heeft aangepast aan het leven in BELGIE.

Dat deze levenswijze een bedreiging vormt in geval van terugkeer naar AFGHANISTAN, aangezien de Taliban willen dat de bevolking leeft volgens de regels van de sharia en de rigoureuze islam.

Dat verzoeker zich perfect heeft kunnen integreren in België.

Dat hij actief lessen volgt en nu Frans kan begrijpen en zich uitdrukken, wat een belangrijke factor is voor integratie.

Dat verzoeker met name de feestdag van Eid heeft overgeslagen om zijn examens te kunnen afleggen.

Dat hij ook foto's van zijn leraar op Facebook heeft geplaatst.

Dat school en integratie in België twee bijzonder belangrijke elementen voor hem waren.

Dat verzoeker, nadat hij de taalbarrière had overwonnen, zijn vriendin kon ontmoeten, met wie hij nog steeds een liefdevolle relatie heeft.

Dat hij ook een bijzondere band heeft met zijn schoonfamilie doordat hij regelmatig bij hen thuis komt en zij samen activiteiten ondernemen, zoals naar het zwembad gaan en uit eten gaan.

Dat ook dit is een teken van integratie van verzoeker is.

Dat hij geen foto's van deze intieme momenten op Facebook publiceert, uit angst voor represailles, enerzijds in Afghanistan en anderzijds in België door Afghanen die zijn levensstijl evenmin goedkeuren.

Dat verzoeker zich ook professioneel heeft geïntegreerd en als student werkt in een Algerijns restaurant in Brussel.

Dat dit nog een bewijs van zijn integratie is.

Dat het duidelijk is dat indien hij onder deze omstandigheden naar AFGHANISTAN zou terugkeren, hij het slachtoffer van ernstige vervolging zou worden.

Wij wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien :

[...]

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

[...]

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer op zich.

a. Daden van vervolging

[bespreking van landeninformatie]

b. Gronden van vervolging

[theoretische uiteenzetting]

Overwegende dat verzoeker AFGHANISTAN bijna 9 jaar geleden verlaten heeft.

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar landeninformatie en rechtspraak]

D. TOEKENNING VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING

[...]

D.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

[theoretische uiteenzetting en bespreking van landeninformatie en rechtspraak]

D.2 De toepasselijkheid van artikel 48/4, §2, onder b) van de wet van 15.12.1980 in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

a. Humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan

[...]

b. Verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis

[...]

D.3. De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer]

D.4. Subsidiare bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

[theoretische uiteenzetting]".

2.2. Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker 64 stukken met landeninformatie middels URL-verwijzing bij (stukken 1-59 en stukken 62-66) en legt hij het stuk "67. *Photos du requérant et de sa compagnie*" neer.

2.3. Bij aanvullende nota van 9 april 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

2.4. Bij aanvullende nota van 11 april 2024 brengt verzoeker volgende stukken bij:

"Stuk 1: Verslag van Amnesty International betiteld « *Amnesty International Rapport 2022/23 : La situation des droits humains dans le monde* » [URL]

Stuk2 : Verslag van de Cour national du Droit d'Asile betiteld « *AFGHANISTAN : La CNDA juge que douze provinces afghames connaissent une situation de violence aveugle, liée à un conflit armé.* » [URL]

Stuk 3: Verslag van ACLED and Afghan Peace Watch « *Two Years Of Repression: Mapping Taliban Violence Targeting Civilians in Afghanistan* » [URL]

Stuk4 : Verslag van Human Rights Watch betiteld « *Human Rights Watch : World Report 2023* » [URL]

Stuk5 : Verslag van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan betiteld « *Human Rights Situation en Afghanistan : October- December 2023 Update* » [URL]

Stuk6 : Attesten van zijn integratie in België".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verblijf in België en persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn kwetsbaar profiel en minderjarigheid. Hij voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verzoeker brengt bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 11 april 2024 stukken bij aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België. Verzoeker verwijst tevens uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

4.4. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan in 2021, voorafgaand aan de machtsvername door de taliban, op veertienjarige leeftijd samen met zijn gezin heeft verlaten. Aan de grens met Iran raakte verzoeker de rest van zijn gezin kwijt.

Verzoekers gezin zou gerepatriëerd zijn naar Afghanistan en verzoeker reisde alleen verder naar Europa. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in in België op 14 december 2022.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker, die nog steeds minderjarig is, niet te weten waar zijn gezin zich op heden bevindt in Afghanistan, dat ze allen ondergedoken leven en dat hij geen zicht heeft op hun situatie. Verzoeker stelt zelf weinig tot geen contact te hebben met zijn gezin in Afghanistan en dat het contact verloopt via zijn maternale oom die in België woont.

De Raad is van oordeel dat verzoekers contact met zijn gezin in Afghanistan, alsook hun *whereabouts* en wedervaren, van belang zijn om mee te nemen in de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. De Raad heeft hier evenwel geen duidelijk zicht op. Een gedegen onderzoek naar de geloofwaardigheid over het voorgehouden gebrekkig contact met verzoekers gezin en de situatie van verzoekers gezin in Afghanistan dringt zich dan ook op.

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift en bij aanvullende nota elementen aanbrengt inzake zijn verblijf in Europa, die een grondig onderzoek rechtvaardigen, gelet op de machtsvername door

de taliban sinds augustus 2021. Verzoeker verwijst naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de risico's in geval van terugkeer na een verblijf in Europa. Hij wijst erop dat hij zich heeft aangepast aan het leven in België. Verder brengt hij stukken bij die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (stuk 67, bij verzoekschrift; stuk 6, bij aanvullende nota van 10 april 2024). Hieruit blijkt onder meer dat verzoeker onderwijs volgt in België, Frans leert, een relatie heeft met een meisje en regelmatig uitgaat met vrienden.

In het licht van het voorgaande, en met inachtneming van verzoekers minderjarige leeftijd, dient grondig onderzoek te worden gedaan naar de situatie van verzoekers familie in Afghanistan, alsook naar de invulling van verzoekers leven tijdens zijn verblijf in België en de eventuele impact ervan op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele landeninformatie en de daarin geschetste risicoprofielen.

Gelet op de voorstaande vaststellingen inzake de onduidelijkheid over verzoekers familie, alsook inzake zijn profiel en de invulling van zijn verblijf in Europa, besluit de Raad dat een verder en gedegen onderzoek naar verzoekers vrees voor de taliban als terugkeerder met verblijf in Europa, zich opdringt.

5. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS